

Utrinki.

1.

Ozre se kremen, živa skala,
da najde trdega kresala.
Poln ognja, isker prebogati,
ob njem ukresal bi se rad.
Ozira kremen se okoli,
da najde trdega kresača,
če jekla ne, vsaj kost možatol

Zaman oči okrog obrača:
do skrajnega obzora
le blato, blato, samo blato!
V okolišču nečastnem
pa kremen vda se tihi boli:
»Gorje, kdor v ognju lastnem
molče zgoreti mora!«

2.

O hvala
ti, moja kmetska mati,
ki dala
na pot si uk prezlati:

»Potrpi! To modrost je prva,
to prva je pomoč v potrebi.
Potrpi, pa četudi drva
bo zloba cepila na tebi!«

3.

Kdor kosje gnezdo najde v hosti,
molčati mora o skrivnosti,
da se mladiči izgode,
da kača jara jih ne sne!

4.

Molka bič sedaj vihtim
neslišno in nevidno:
zviija brez moči pod njim
ščenè se malopridno.

5.

Da moder je, mož meni zviti,
če govoriti zna molčé.
Modrost le njega prava kiti,
ki zna molčati govoré,
z besedo brez laži prikriti,
kar se povedati ne smel

6.

Jeza, tožba, vse zaman!
Svet je blata kup rastoč:
kar odmečeš ga čez dan,
ti navrha zopet noč.

7.

O tanka vest, o vest pretanka,
zares, ti nimaš uric sladkih,
saj riješ, stikaš brez prestanka
le po smeteh in po odpadkih.
Za snago, red na polju, v hiši
se krči brigajo in miši.

8.

Pred sabo gledam svoj obraz,
ves čist, s svetlobo ves obdan,
kot kip za veke izklesan.
Njegova misel — istine izraz,
njegova volja — večnosti ukaz!
Svetal obraz pred mano hodi,
človeško zmofo varno vodi.

9.

Najslajša godba,
slovenski jezik moj!
Na smrt obsodba,
na smrt brez večnega pokoja,
zame bi molk bil tvoj!

Ah, skoprneti, žalosti umreti
bi morala mi duša moja,
brez nade pahnjena v trpečo noč,
ko, v srupe tvoje se izlivajoč
presladke, ne bi mogla več zapeti.

Sava Radič-Mirt.

Grmičku.

Zopet jo srečal si — svojo pomlad,
grmiček, prej suhi in veli!
Spet ti prinesla je dražestnih nad,
ki ti jih snegovi so vzeli.

Bel te ogrnil cvetovja je kras,
mlado zelenje ovija ti sčas,
spet pomlajen se dviguješ,
v moč svojo življenjsko veruješ. —

Le rasti in cveti, grmiček dehteč,
raduj se pomladi zelene!
Glej, v mojem srcu bridkosti ni več,
na svetu ni žali nobene! —

Minka Severjeva.